

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

הולנע

*** קדיאו מחמש עד שבע
(בית לטין; יום חמישי; שמונה בערב) סיר-טה המפורסם והחשוב של אגנס ורדה, המתאר שעתים בחייה של נערה. המוזיקה של מישל לה גרנד.

*** מכוני סתום (הכלת, תל-אביב)
סרט נפלא של אמן רגיש באופן יוצא מן הכלל. בתוך סירה עתיקה שהיתה שייכת לחלוטן סקוט מתגוררים גבר מוזקן ומגוחך, ואשה צעירה ומקסימה, וביניהם נקלע גני גסטר שנעזב על-ידי חברו המת וחבריו החיים. היחסים ביני השלושה, ובין אנשים זרים המגיעים לביקור בסירה, מגלים לאט-לאט, מכל מיני זוויות, שלושה אנשים ה' חיים בלי אהבה, בלי רומנטיקה, בלי קשרים אנושיים. סרט שכדאי לראותו פעמיים.

*** הצוללת הצהובה (פאריז, תל-אביב)
החיפושיות מצוירות בציורים מקסימים. צבעים, השתוללות מלאת קצב. המור אבסורדי ותמים. סיפור פנטסטי על הרשעים והטובים והשלום הניצל כרנע ה' אחרון.

*** האירגון (אלנבי, תל-אביב) לא חשוב הסרט. לא חשובה העלילה. מי ש' חשוב זה קירק דוגלאס, המתגלה שוב כ' שחקן גדול, בתפקיד של איש המאפייה שאינו יכול להסתגל לעולם החדש שבו ה' מאפיה נקראת אירגון, וההחלטות מתקבלות לא בתת-מיקלע אלא בהצבעה, ורגשות כבוד ונקם כבר נחבטלו, ועימם גם האהבה ה' משפחתית והגבורה וכל הערכים של העולם הישן.

* עד הבגידה (הוד, תל-אביב) לגיון מילס קשה להחליט אם לעקוב אחרי הרצח ההמוני המתנהל על רקע של סמים, או לעקוב אחרי אשתו הבוגדת בו, או לא בו' גדת בו, ולא ברור עם מי. הוא מחליט לשלב את שתי המשימות ושוכר את הרוצח לעקוב אחרי האשה, וההסתתרות ה' גדר לוח ומסעירות. רק פ' שמחשבת בסרט קצת הניון, וגיבורים הפועלים מתוך אישיות, סיבות סבירות, שלא יחפש את זה כ'אן.

* כוחו של גבר (ברן-יהודה, תל-אביב)
אם העלילה על גבר מוזקן שגילה לפתע את המין השני היא בלתי נסבלת, הרי ההומור בתוכה נסבל עוד פחות, וה' תל-אביב)

עלמה בת 21, ההופכת מנערת-אשפות לאשת-סאלונים. משחקת חרוזוני במיוחד כ' מוכרת הפרחים. אילי גורליצקי צעיר מדי מכדי לגלם את הפרופסור הנרי היגינס, אך מבחינת כישוריו, חינו ומידת מוסיקא' ליותו, ניתן לומר כי בעוד מיספר שנים ישכנע יותר כמלומד פאנאטי, המחליט ל' למד סונטיקה ונימוסים לבת האשפתות. אברהם מור עושה את המוטל עליו ב' מיקצועיות, אך גם הוא צעיר מלגלם את אביה של ליוה דוליטל - רבקה רו. טוב בשביל מי שלא ראה את המקור.

*** המכתב האבוד (תיאטרון עי-רוני, חיפה)
הסאטירה החברתית החריפה של יון לוקה קרניאדה, אינה כימעט כזאת בגינסתה העברית. (א) התרגום (של א.ב. יפה) יבש ומליצי מדי. (ב) המישחק של כימעט כל הצחת כבד, בינוני ובלתי מליהיב. (ג) הבימוי של דוד אסריג, ש' יובא במיוחד מרומניה, נאמן מדי לסקסט המקורי, כבד ובלתי תואם את רוח התקו' פה והקצב לו רגיל הקהל הישראלי. אסריג הודה בראיון עיתונאי, כי ברומניה הוא מכין הצגה בלמעלה מחצי שנה, ואילו ב' חיפה חייב היה לסקט להנהלה את הצגתו במשך כשליש הזמן... העלילה והדמויות רומניות-לוקאליות, וכימעט שאינן מצליחות לעבור את הרמפה מרוב גיבובי המילים והפיטפוט. סצינות ההמונים הן מלאכת מחשבת של בימוי מסוגנן, ממש כוריאוג' רפיה! חינוק המסקנה כי במאי זר שאינו שומע עברית אינו חייב לביים בהכרח, דה' קא קומדיה.

*** לא כיום וזא כלידה (צוותא)
אברהם רו חיבר מערכון ארוך על חייל צעיר ומורה זקנה, הנפגשים במחלקת-העני' גיים של בית-חולים. כדי לנקום בחברה ה' סובבת אותו, מעמיד החייל, סמל הצבר

חדש בידור

של ימינו, פנים כאילו הינו אהוב נעוריה של המורה הזקנה. הוא מצליח בכך עד לרגע בו עוברת הזקנה ניתוח מוצלח, מה שמאפשר למחזאי לסיים בבאנאליות את יצירתו המלאה ברסיסי יצירות משל מח' זאים בשלים יותר. תפקיד האחות הרחמניה (המבוצע בקורקטיות אך לא ביותר מכך על-ידי לורה סהר) מצומצם למדי, ועי' קרו לשמש כמקשרת בין שתי הדמויות המרכזיות. אלי כהן, כחיל העיזר, הביב, על אף הבישחון המופרז והמופגן המאפיין את מישחקו. כדאי גם להעיר לו כי ריש גרונתי, האופיינית אומנם לאורה הדיבור הצברי, איננה עדיין רחבה לסיגנון ועיצוב טיפוס מוכר, על קרשי הבמה. מרים ברנשטיין-כהן, מגלמת בדקות ובחמי מות שופעת את דמות הגברת הזקנה, מן הדור הקודם, המוכנה להאמין באשליותיה כימעט עד הסוף. זהו תפקיד שכאילו נהפך למענה. לרגעים היא מצליחה לרגש, ללא כל גלישה אל פאתוס מעושה.

בידור

*** ימים טובים (בהפקת ש. צמח)
שייקה אופיר בתוכניתו החדשה, בה הוא מארח את הרקדנית המצויינת יונה לוי, ועוד צמד רקדנים שאינם מגיעים לרמתה. הקטעים בהם הוא פוצה את פיו בינוניים וקלושים ואת הצחוקים הלא-רבים אפשר לזקוף בעיקר לכושור הקומי הרב של שייקה כמבצע הראוי לחומר הרבה יו' תר מעולה מזה שהוא מבצע כאן. הפארודי יה על הבאלט הקלאסי היא פנינה קטנה של ההומור ביודי בינלאומי מעולה. שייקה בלי פנטומימה אי-אפשר; אך זו שבתוכי ניתו העכשוויות, הינה פנטומימה לעניים, אותה הסיק לשפסף ולהפגין בהופעותיו

מסיגנון הכתיבה של שנות ה-20) ומדי ש' בוע (או אפילו ערב) להחליף להם את ה' רפרטואר, בהתאם למתרחש בארץ ובעולם.

כמה בדיחות אפשר לשאוע?

לשם כך נמובן צריך קברט ספרותי-סאטירי. וכאן קבור הכלב: רונאי ובנאי מגישים את תוכניתם באולמות תיאטרון. הם יושבים על הבמה ליד שולחן ומספרים בדיחות, לנה כל בימיו. זה שואל שאלה, והשני עונה תשובה לא פחות אינפנטילית. הם שושים את זה בלי סוף.

אי-אפשר לומר שאינם יודעים לספר בדי' חות. אבל כמה זמן אפשר לשמוע כאלה, ועוד בתיאטרון?

התוכנית גמישה. כלומר, אפשר היום לה' גיש חצי ממנה ומחר רבע. הכל בהתאם ל' צורך ולדרישה. אפשר להופיע לפני חילים במוצבים, ללא צורך בבמה, בתאורה, בתל' בושת או איפור. אך כדי שתהיה קולעת, חובה לחפש חומר הרבה יותר עסיסי, הרי בה יותר עוקצני. בדיחה על אחד שלא שמע כלום באופרה, משום שהתזמורת ניגנה, יצאה מזמן מהאוזן. לעומת בדיחות מסוג זה, המהוות 90% מן התוכנית, אפשר לפתע לשמוע הברקה אקטואלית של בנאי על חש' בון המצב במדינה, כמו: דור התרוץ בים וסבע, בגלל שביתת המצילים. שלחו מכתב לבני משפחתו לבוא ללווייה. אלה לא הגיעו. מה יש? הדוורים בשביתה...

אין ספק שבמיסגרת תוכנית בידור רדיו-פנונית (כתיבת-נוח, למשל), יוכלו רונאי ובנאי להשתלב יפה, אם יגישו קטע שיימשך 10-12 דקות. את הצד המוסיקאלי מניסים לכסות מס' פר פיזמונים חובבניים מאת צבי רוזן. ומאחר והצד החזק של רונאי ובמיוחד של בנאי איננו דווקא הזימרה, מקבל העניין נופך מגוחך ומיותר.

למיכל נדיבי, לשעבר חברת הקת' פיקוד דרום, הופעה אזרחית נאה מאוד, שאינה משתנה ואינה מועילה לה על קרשי הבמה. הבחורה פשוט לא יודעת לשיר ולא לשחק. אמנם היא טכ הכל מנגלמת מלצריה, אבל באותה מיקצועיות שיש להגיש קפה לשולחן, יש להגיש מקסט מעל במה. לצמד אמנם לא הייתה זימרה להגיש יותר מאשר פיטפוט לציצים (כסם התוכנית). אך ניתן לקבוע בצער כי התוצאה היא סתם פיתפות ביצים.

* פיטפוטו ליצים (בהפקת א. רו-זנטל)
אין זה טוד שההונגרים תרמו הרבה להומור הישראלי. בגלוי ובנסתר. אבר' הם רונאי והיים בנאי נטלו צורה ארוך-ארוך-ארוך של בדיחות מאת ההונגרי לאסלו ודנאי, תרגמו ועיבדו, ועתה הם מגישים לנו מה שמכונה על-ידים תוכנית הומוריסטית מוסיקלית. מסתבר כי את ה' בדיחות של לאסלו ודנאי טיפרו בהצלחה במשך שנים רבות שני שחקנים הונגריים נודעים, יאנו הארצאג ווילמוש קוי מלוזש, שנקראו לצורך הופעותיהם הא'

רונאי ובנאי ב, פיטפוטו ליצים

צ'אק ושאי, אלא שאת הבדיחות הללו טיפרו בקברט ספרותי! היה זה דושיח קצר שהתנהל ברוח הומוריסטית, על נושא אק' סואלי מהווה הימים (זה התחיל בשלהי שנות ה-20).

זהו בפירוש רעיון טוב: לצייד שני שחק' ניס בעלי חוש-הומור מבריק בחומר הומור' ריסטי מצליף (על רמה קצת פחות מיושנת

תיאטרון

*** גבירתי הנאווה (תיאטרון גני-דין)
אותה גברת כימעט ללא שינוי אדרת, רבקה רו אינה מצליחה לשכנע כי לפנינו

הקודמות. בהקשר הנוכחי שלה אין היא מעוררת עניין, מלבד אולי אצל צעירים מאוד. הכוריאוגרפיה של יעקב קולנסקי לכל קיסטי המחול שיטחית אך חביבה, ב' סיגנון מועדוני-לילה מיושנים.

*** ערב פיזמוני אלתרמן (התיאטרון העממי)
את בומבה צור הדביקן לארבעה צעירים, יודעים הרבה פחות, ל' צורך ביצוע כ-20 פיזמוניו הלא כל-כך חדשים של נתן אלתרמן, לכן אין פלא כי הופעתו נראית מודבקת, אם כי הוא עושה בנאמנות את שהוטל עליו (להעמיד פנים אידיוטיות של פועל במה אידיוט, שחשק להיות שחקן ואפילו ניהון לשם כך ב' הבימה על תפקידה של יוליה; לזה של רומיאו לא היו לו נתונים...). אבל הוא אינו מצליח להציל את הערב מתדגוניותו. רבקה זוהר (מה אברך) מצליחה, יחד עם עזרא דגן המתנועע כשד משחת, לבצע פיזיון חביב ושובב, הזוכה לאהדה כללית, בשם צפי וצצה. העיבודים התיזמורטיים מעולים, ונושבת מהם רוח חדשה, שונה במקצת מן המילים חסרות האקטואליות, וכן מן התיזמורת המלחה באמונה ובביטחה את התוכנית כולה.

*** את ואני והמזחמה הבאה (הקברט הסאטירי, מרתף קולנוע פאריס, תל-אביב)
הנוך ליון הינו פיזמונאי ש' אינו כותב ב' פיצ' ומיצ'. לכל פיזיון שלו יש תוכן, יש משמעות וישנה אידיאה. די להביט בשמות הפיזמונים כדי להיווכח בכך: למות במלחמה צודקת, אני יוצא למלחמה, דואט על מה נל' חמו, שירי בוס'בוים. הבימוי של ערנה שביט לא כל-כך עזר לו, אך גם כימעט ולא הצליח להפריע. הביצוע על-ידי ארבעה שחקנים צעירים אינו מלהלב אומנם, אך אין ספק שבשל החומר הבלתי שגורתי, עשוי הוא להוציא מכליהם צופים חסרי הומור וסובלנות.

*** אין אהבות שמחות (בני מוח)
יוסי בנאי מבצע במיקצועיות מלו' טשת של שחקן-בדון, שהוא הרבה יותר מזמר, כ-20 פיזמונים משעשעים, שאינם חסרי מוסר-השכל אנושי חמים. קיסטי ה' קישור המבחינים אינם עומדים ביחס ישר לרמת הפיזמונים ודרגת האינטליגנציה של קהל הבא ביודעין לערב המוקדש ליצירתו. תהי הקטנות, המתורגמות היטב לעברית, של הסרובאודו המשופם ג'ורג' ברי' סאנס.

תערוכות

* במוזיאון הלנה רובינשטיין מוצגות שתי תערוכות. ציורים של יעקב וכסדר, ופסלים של בוקי שורץ. תערוכתו של וכסדר מתיימרת להציג את המימד השלי' שי (העומק), בעזרת מישקפיים ציבועוניות. האשלייה של העומק אינה מתקבלת, אבל

יעקב וכסדר

ניתן לראות ציורים גיאומטריים מעניינים, פסלים של בוקי שורץ הם אוסף של קונסטרוקציות ענקיות ופשוטות. בניגוד גמור לגודלם הענקי של הפסלים הם אינם מעניינים, ולא מקוריים.